

روز هشتم فجر چهل و سوم از چشم دور بین

حاتمی کیا، عطاران و چند داستان دیگر

بی نظم منظم

نقض غرض

چگونه جشنواره فیلم فجر از تباط ما را با سینمای ایران قطع می کند

علیرضا محمودی

فیلم دیدن پشت هم در جشنواره در سینمای رسانه در بهترین شکل، از بدترین انواع فیلم دیدن است. این نوع مصرف پی در پی فیلم را در چند سالن سینمای تهران تجربه کرده‌ام و بعد از گذشت چند سال متوجه شده‌ام که به جای دیدن فیلم‌ها فقط از آنها مطلع می شوم. اطلاع داشتن از یک فیلم با دیدن این تفاوت را دارد که به جای احساس و عواطف، درک و فهم مخاطب در گیر فیلم می شود. آن چیزی که فیلم را به عنوان امکان بیان متمایز می کند، لوازمی است محسوس از صدا و تصویر که درون ما را به سمت تجربه بی نظیری از رویدادی ملموس اما دور سوق می دهد. هر فیلمی با هر کیفیتی شایسته توجه کامل برای احساسی است که قصد انتقال آن را دارد.

تجربه من از دیدن فیلم‌های ایرانی در جشنواره فیلم فجر اما به گونه‌ای اتفاق افتاد که دیگر تمایلی به تداوم آن ندارم.

برنامه ریزان جشنواره مجبورند فیلم‌ها را در یک سالن مسلسل وار پشت هم پخش کنند تا بر نامه روزانه حداقل برای ۳۰ فیلم کامل شود. دیدن حدود ۳۰ فیلم در مدت ۱۰ روز، احساسات مخاطب را محدود و روان او را کرخت می کند. روزی چند ساعت در سالن نشستن و فیلم دیدن در نهایت یک کار اجباری برای تولید محتوای رسانه‌ای است، اما برای دیدن و درگیر شدن با درون و بیرون فیلم‌ها ما نیازمند ذهنی آزاد و احساسی مشتاق هستیم.

بعد از چند روز تکرار فیلم دیدن مداوم، خستگی و کوفتگی بر جا می گذارد که نتایج‌اش بیراه گفتن به فیلم‌هاست؛ فیلم‌ها با هدف تأثیر ساخته می شوند نه به عنوان ابزار تنبیه.

همانطور که فیلم‌ها برای دیده شدن توسط سازندگان آماده می شوند، تماشای فیلم‌ها هم نیازمند آمادگی است. با حوصله تمام و حال تباه حرص فیلم دیدن را باید کنار گذاشت. بعید است که برنامه ریزان جشنواره امکان تصحیح گردن زنی فیلم‌ها در جشنواره فیلم فجر را داشته باشند، اما می توان با تجربه و تدبیر راهی برای کار رسانه‌ای دیدن فیلم‌ها در جشنواره پیدا کرد. نحوه فیلم دیدن اهالی رسانه در جشنواره آنچنان آنها را فرسوده می کند که نظراتشان درباره فیلم‌ها به بیان خشم تبدیل می شود که قابل درک است. فقط فراموش نکنیم که آنچه از دست می رود، ارتباط ما با سینمای ایران است.

عجیب است که روش اجرای جشنواره به نقض غرض برگزار می شود. جشنواره تبدیل شده.

رضایت از «موسی کلیم الله» رامی شوداز چشمان حاتمی کیا هم خواند.

رضا عطاران که امسال فیلم «صددام» را در جشنواره دارد با شمایی متفاوت به برج میلاد آمد.

ژست های طنزانه فرهاد آئیش و بهنام تشکر در مقابل عکاسان.

مثلث بازیگر، تهیه کننده و کارگردان: محسن و مصطفی کیایی به همراه ابراهیم عزیزی در فتوکال «بازی را بکش».

عکس نوشت

سینما عصر جدید

صف های طولانی و دیگر هیچ...

سینما عصر جدید و صف‌های طولانی خیابان طالقانی در دهه‌های ۶۰ و ۷۰ از نمادهای ثابت شهری جشنواره فیلم فجر بودند. شلوغی بی پایان مقابل سینما در روزهای برگزاری جشنواره حاکی از تداوم اهمیت رویدادی بود که زمانی مهم ترین امکان فیلم دیدن محسوب می شد. این عکس را عطاالله طاهر کناره در بهمن ۱۳۷۲ از دحام علاقه مندین سینما مقابل سینما عصر جدید برداشته؛ سینمایی که زوالش پایان دورانی از تاریخ سینمای ایران محسوب می شود.